

שיעור יומי לשבת קודש כ"ט אדר א' ושנים מוקרא ואחד תרגום – מ – פרשת פקורי עלה הפתميد. ואות-המגנחתה • מנהת נסכים של תפמיד, כמו שונא אמר (לעיל כט): "וועשאן סלא בלאו בשמן וגו'."

(ל) **וישם את-הכיר בין-אהל מועד ובין המזבח**
لوושי ית בירא בין משכן זמנה ובין
מדבחה ויבב פון מיא לקדוש:

ויתנו שמה מים לרחזה:

(לא) **ורחזו מפנו משה ואהרן ובניו את-יריהם**
לא ויקדשו מגה משה ואהרן ובנוי ית
יריהון וית רגילהון:
ואת-רגיליהם:

יכ"י ▶ **ורחזו מפנו משה ואהרן ובניו** • يوم שmini למלואים השוו כלם לכהנה, ותרגומו: ויקדשו מגיה. בו ביום קרש משה עפחים.

(לב) **ובבאים אל-אהל מועד ובקרבתם אל-המזבח**
לב במעלהון למשן זמנה ובקרבתם אל-המזבח
למדבחה יקדשו קמא די פקיד ית ית
משה:

ירחזו באשר צוה יהוה את-משה:

יכ"י ▶ **ובקרבתם** • כמו יבקרbam, בשיירבו.

יגואקים ית דרפה סחור סחור למשן זמנה
ולמדבחה ויבב ית פרסה דתרע דרפה
ושיאי משה ית עבידא:

לווחפה עננה ית משכן זמנה ויקרא די
אתמלי ית משפנא:

לה ולא יכול משה למעל למשן זמנה ארי
שרה עלה עננה ויקרא די אהמלי ית
משפנא:

יכ"י ▶ **ולא-יכול משה לבוא אל-אהל מועד** • (הורא כהנים פרשת ויקרא) בכתוב אחד אומר (במדבר ז): "ובבא משה אל אהל מועד", בא הכתוב השליishi והכريع ביניים: "כי שchan עליו הענן". אמר מעתה: כל זמן שהיה
עליו הענן וכבוד יהוה מלא את-המשכן:

(ה) **ולא-יכול משה לבוא אל-אהל מועד בירשך**
עליו הענן וכבוד יהוה מלא את-המשכן:

יכ"י ▶ **ולא-יכול משה לבוא אל-אהל מועד** • (הורא כהנים פרשת ויקרא) בכתוב אחד אומר (במדבר ז): "ובבא משה אל אהל מועד", בא הכתוב השליishi והכريع ביניים: "כי שchan עליו הענן". אמר מעתה: כל זמן שהיה
עליו הענן לא היה יכול לבוא. נסתלק הענן, נכנס ומדבר עמו.

רש"י כפשו – מודדות לשם

משה עפחים, רשם תרגום אונקלוס:
ויקדשו אהרן ובנוי מגיה' (כ"ה): תורה
לב

(לב) **ובקרבתם.** פירושו במוח
יבקרbam, פלמר, פשיירבו אל
המגנחת: תורה לג

(לה) **ולא יכול משה לבוא אל אהל
מועד.** משמע מכאן שלא היה יכול
משה לזכנס אל אורח מועד, והלא
 כתוב אחד אומר (במדבר ז, ט) 'ובבא
משה אל אורח מועד' אין אלא בא
הכבוד השליishi והכريع ביניים, כי
בהתויב השליishi והכريع ביניים, כי

בשמן... ונשך רבייטה יין לבקש
האדור' (ראייס): תורה ל

(לא) **ורחזו מפנו משה ואהרן ובניו.**
על יום הקמת המשכן הקתוב מדרבר,
ולא על העתיד, ורק הוופר כאן גם
משה, לפי שבים שמיini למלואים
הושוו בילם לכהונה, וגם משה שיטמיש
בבון יחר עם אהרן ובניו. ותרגומו
זהו: 'ימקדשין מגיה' – בהזונה, ולא
ויקדשון מגיה – בעתיד. שבן רק בו
ביום קרש משה דרו' ורגליו עטחים,
אבל בזיווי על העתיד לעיל ל, ט נאמר
וירחזו אהרן ובניו מפנו ולא הוופר

שנאמר (שם פסוק א) 'ויאמר משה אל
אהרן קרב אל המזבח ועשה את
חטא אחר ואת עלגער... ועשה את קרבן
העם' (ראים, לטש):

את העולה, ועולה התמיד. אבל
עלת אהרן ועולה העם הדמים
בפרשת שמיini, לא הקרןם משה
אל אהרן, ובאמתנו נזכיר הקודם (ראייס):
ואות חמנחת. זו מנהת-נכדים [סולח
ונין הכאים עם הקרןן] של התמיד
שהיא בכלל עלת הקביד, במוח
שנאמר (לעל כת, לט-ט) 'אות הבקש האחד
תעשה בבלך... ועשות סלא בלול'